

na prknech, která znamenají svět různě potkávali: M. Poláková, A. Kohnová, J. Schwarzková, I. Bittnerová, A. Lehanková, A. Kovářová, D. Cikánová, A. Pavlíková, V. Zábranský, J. Skala, K. Brožovský, V. Kuneš, A. Müller aj.

První hrou v novém složení, uvedenou v roce 1962, byla rasantně upravená Tylova „Paličova dcera“, kdy z textu vypadly zejména nábožensky laděné pasáže, v režii F. Poláka, který si zahrál také tragickou postavu paliče Valenty. Jeho manželka M. Poláková hrála plátenici Šestákovou, Rozárku I. Bittnerová, mladá posila zdejšího učitelského sboru, V. Zábranský Čechoameričana Kolinského V. Kuneš mladého indiána, A. Lehanková prostořekou Bětku, A. Müller jejího bratra, J. Skala starého Premiéra se uskutečnila na jaře 1962.

Další hrou byla satirická komedie ze žhavé současnosti parodující přelíčené figurky z minulých buržoazních éry, nazvaná Penzion Belvedere, v níž si roli byrokratického ředitele lidově demokratického pohostinství zahrál vedoucí OB Karel Brožovský. Hru pro velký

úspěch u domácího publika přihlásili do soutěže - tam už tak úspěšná nebyla.

Porota, jejíž vedoucí byla nekompromisní dramaturgyně plzeňského divadla J.K.Tyla Johana Kudláčková na ni nenechala „ní“ suchou: zkřížovala režijní vedení i herecké výkony a angažovaný text označila za bezduchou slátaninu. Z celé inscenace ji nejvíce zaujaly černobíle proužkované ponožky hochštaplerského milovníka Franka Bobka, v podání V. Kuneše, import ze západního Německa. Poslední režijní práci Fr. Poláka byla tehdy značně frekventovaná hra ze života mládeže v poúnorové společnosti nazvané „Sylva“, od oblíbeného zbrožského literáta Františka Frýdy.

Moliérův Chudák manžel, který vykristalizoval v „osamostatnělém“ souboru po Polákově odchodu, v němž si postavu záletné baronesy z Hlaupětina zahrála i sama vedoucí OB Jarmila Hodečková, byl už labutí písní prořídých ochotníků, jejichž elán vyšuměl do éteru.

Pokračování přístě

Václav Kuneš

Jak jsem urazil Komunistickou stranu Československa Vzpomínka na dobu, kdy u nás vládli stalinisté /11. pokračování/

V roce 1963 jsem osobně navštívil ministerstvo zdravotnictví a odevzdal jsem tam na kontrolním odboru žádost o vyšetření mého případu, ve které jsem obvinil zdravotní orgány v Domažlicích, především MUDr. Viléma Bergera, který mě v roce 1955 poslal nevyléčeného do práce a nechal mě tři roky učit s aktivní tuberkulózou a tím poškodil nejen moje zdraví, ale ohrozil i zdraví spousty dětí. Také lékařka MUDr. Křenová – Kuncová ve fakultní nemocnici v Plzni mě neléčila, ale poslala mě s aktivní tuberkulózou na vojnu. V tomto zločinu ji zabránili docent Kubík a primář Jelínek, oba z fakultní nemocnice v Plzni. Tato lékařka potom prosadila, abych byl v tuberkulózní léčebně na Pleši umístěn na urologické oddělení na léčení údajného nálezu na ledvinách, což bylo na úkor léčení mé plicní tuberkulózy.

Na svou stížnost na lékaře jsem nedostal žádnou odpověď. Ministerstvo zdravotnictví mi odpovědělo, že nemohu vykonávat učitelské zaměstnání a doporučilo mi, abych se ohledně zaměstnání dohodl s příslušným odborem ONV v Domažlicích. Byl jsem často bez zaměstnání a měl jsem jen částečný invalidní důchod 456 Kčs měsíčně.

Od 5. do 31. října 1964 jsem pracoval jako brigádník v zahradnictví Okresního podniku komunálních služeb v Domažlicích s platem 3,65 Kčs na hodinu. Pak jsem byl zase celou zimu bez práce! Od 1. dubna do 30. června 1965 jsem pracoval jako brigádník v Lesním závodě Kdyně v poleší Havlovce a Pasečnice u lesníků Lehmana a Sauera. Od 1. do 31. července 1965 jsem pracoval na Babyloně u lesníka Jelínka.

V roce 1965 jsem požádal Okresní prokuraturu v Domažlicích, aby vyřešila moji stížnost na lékaře, kteří mi způsobili těžké škody na zdraví a ztrátu životního povolání učitele. Prokurátor Josef Peleška mi odpověděl, že to pro něj není právní případ, ostatně, že tato věc je již promlčena a že lékaři by museli sami přiznat svou chybu.

V roce 1965 mi Dr. Mulač povolil vyučovat mládež od patnácti let. Ihned jsem požádal odbor školství a kultury KNV v Plzni o učitelské místo na škole druhého cyklu, ale bylo mi sděleno, že pro mne nemají umístění a že nemám kvalifikaci pro tyto školy. Požádal jsem již po třetí odbor školství a kultury ONV v Domažlicích o zaměstnání a přestože byla moje žádost doporučena OPKSZ /Okresní posudkovou komisí sociálního zabezpečení/ odbor školství jí nevyhověl a předal ji vnitřnímu odboru téhož ONV, který mi nabídl místo v Okresním archivu v Horšovském Týně.

Teprve s účinností od 1. srpna 1965 jsem získal trvalé zaměstnání na Okresním národním výboru v Domažlicích, kde jsem pracoval jako údržbář ve vlhkém a studeném krytu civilní obrany /CO/ okresu. Pracoval jsem na poloviční úvazek a moje hrubá mzda činila 650 Kčs měsíčně. Slíbené místo v Okresním archivu v Horšovském Týně jsem zatím nedostal, protože náčelník štábu civilní obrany kapitán Jaroslav Kužel nezbytně potřeboval dát do pořádku kryt CO, který byl v dezolátním stavu a příští rok se tam mělo konat krajské cvičení CO za účasti předsedy KNV Jana Pelnáře. Pracovní podmínky tam byly mimořádně škodlivé zdraví, ale já jsem byl rád, že mám trvalé zaměstnání!

Pokračování přístě

Stanislav Gryc

Linhartovi z Hradce u Stoda, po 300 let úspěšně léčili lidi i zvířata v naše podhorském kraji

Je tomu letos už hodně přes 50 let, co se podrobně a s čím dál tím větším zaujetím věnuji shromažďování nejruznějších zpráv, zejména vzpomínek, záznamů, i tiskových zmínek o lékařském rodu Linhartů z nám blízkého Hradce u Stod! Poprvé jsem o těchto zasloužilých Linhartech slyšel zřejmě v Horšovském Týně roku 1958 – a sice od tehdy už letité paní Barbory Steinbachové – rodilé Němky z Horšova. Vypravovala mi kupříkladu až neuvěřitelně „zázračné uzdravení“, která se zákrokem MUDr. Antonína Linharta (1850-1901) zdařila, takže byl na poslední chvíli zachráněn její dospívající bratr Johann, smrtelně otrávený houbami! Také vzpomínala, že týž lékař – lidumil „probudil“ několik lidí, pokládaných okolím, ale i „dobrymi“ lékaři, za mrtvé(!). V celé řadě případů se Dr. A. Lindaurtovi dařilo značně prodloužit život těžce tuberkulózním ubožákům – a zvláště lidem s nejruznějšími křečemi (i dětem). Měl pozoruhodné výsledky prý i v léčbě dodnes nesmírně obávaného a zatím neléčitelného tetanu...

Se členy lékařsky (i všeobecně) nadané rodiny z Hradce jsem se – žel – už osobně setkat nemohl, poněvadž poslední z nich – MUDr. Vilém (Wilhelm) Linhart – zemřel 15. února 1955 náhle ve Stodě, kde ještě v 77. roce věku konal službu závodního lékaře v národním podniku Západočeské cihelny. Narodil se v Hradci roku 1878 jako syn už mnou zmíněného Dr. A. Linharta, vnuk MUDr. Antonína Linharta staršího (1815-1883) a pravnuk zkušného chirurga, člena plzeňského privilegovaného lékařského společenství dalekoširoko známého, Josefa Linharta (1782-1833). Ale také už Josefův otec Pavel Linhart (1738-1833), děd Bartoloměj (1700-1758) a praděd Jakub (1677-1745), byli úspěšní, vyhlášení lidoví léčitelé, ranhojiči, lidumilové...

Zakladatelem této třístaleté rodinné tradice, nebojím se napsat ságy, byl otec Jakubův – Matěj Linhart. Zemřel ve vysokém věku, dle úmrtní matriky 85 let – roku 1734. Už o něm jsou ve starých písemných pramenech zmínky jako o schopném léčiteli. Je též velice pozoruhodné, že rovnocennými spolupracovníky a schopnými pomocnicemi mužů z rodu Linhartova byly jejich manželky. Jako velmi schopná léčitelka proslula například neohrožená Maria Anna Linhartová (1791 – 1860), rozená Helmová z Nedražic, která úspěšně vedla jako vdova lékařskou praxi svého muže Josefa v době, kdy její dva syni – Josef a Antonín studovali ještě na lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze (mezi léty 1833-1836). Jiné působily jak porodní asistentky.

Pokusím se na pokračování zachytit pro náš Zpravodaj, co se mi zatím podařilo o rodu Linhartů zjistit. Psal jsem už o nich vícekrát, poslední v „Domažlickém deníku“ (29.XI. 2001 – str. 15).

Pokračování přístě

Mgr. Jan Prokop Holý, Hostouň